

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sermones prestantissimi viri Roberti de Latio: ordinis
Minoru[m] sacre theologie professoris: pontificis
Aquinatis**

Caracciolo, Roberto

Lugd., Anno d[omi]ni. M.ccccxiiij. vi. no. Maij.

De diuina charitate Sermo. ij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70607)

De diuina charitate.

nam siue crucifixum: siue inter duos la-
trones pendentē. Si eo inuēto dixisses
ei peccauit iesu: q̄ osculo te tradidi i ma-
nus iniquorū: vile p̄ciū ab eis suscipiēs:
statim audiisses vocē dulcissimā eius
dicentē tibi. Remittunt tibi p̄ctā tua.
Nō hoc fecit iudas: sed abiēs laqueo se
suspēdit: et sic dānatus interijt. Petrus
hō post trinā negationē si voluisset dā-
natus fuisset. Nullus eū indurit ad sa-
lutē: sed sentiēs cantū galli vt p̄dixerat
ei r̄ps: et vidēs se a r̄po respici: sicut h̄r
Lu. xxi. egressus foras fleuit amare. Di-
cebat forte petrus. O quāra est iniquitas
mea. O q̄ graue p̄ctm̄. Negauit me scire
x̄pm̄ quē vidi: quē amaui: q̄ me tātū di-
lexit. Vidi eū sup̄ aquas ambulare: motus
tuos suscitare: illuminare cecos: et mun-
dare leprosos: et tñ̄ dici me eū nō vidisse.
O benignissime p̄r̄ mi negauit noscere
te quē aspexi p̄p̄ius oculis trāsfigura-
tū in mōte: et captus formositate et pul-
chritudine maiestatis tue dixi: faciam
hic tria tabernacula. O p̄ssime salua-
tor mūdi tu me ad ap̄latum vocasti: tu
meos pedes lauisti: tu mihi tua secreta
mōstrasti: et ego cū iuramento negauit te.
Parce mihi: indulge p̄ctis meis: nō me
despicias penitētē. O petre esto securus:
q̄ humilitas p̄n̄e tue x̄pm̄ inclinat ad
veniā. Peperit petro x̄ps quē nūc sedere
facit in gl̄ia regni celoz. Que itaq̄ dif-
ficultas est vt p̄ctōres saluent: q̄ cum vo-
lūt p̄n̄e saluari. Audiāt p̄ctōres oēs: q̄d
loquar: q̄d cū veritate dicā. Si aīa pec-
catrix: diaboli serua: inimica dei: et gra-
spoliata: deleta ex libro viuētius p̄pter
sua scelera multa et nefandissima deo re-
cōciliari voluerit: tanta est facilitas vt
ad recōciliationē h̄mōi nō sit expediēs
neq̄ necessariū expectare t̄pa lōga: non
annos: nō mēses: nō diē: nō horā: sed vt
sic dicat in ictu oculi reuoluto co: de ad
deū cū cōpūctione et p̄posito b̄n̄ viuēdi
ip̄so facto oīs culpa cessabit. O igit̄ rep̄
h̄cibilis humana durities: o reprobanda
negligētia p̄ctōp̄: o impietas huma-
ne mētis. Quā dulcis est via salutis oib̄

pp̄lis: et tñ̄ paucissimi illaz ingrediunt̄.
Clama ad deū o peccatrix aīa et dic ei.
Misere mei. et statim sine vlla dilatio-
ne dabit tibi gr̄am suā: quaz offert oib̄
ad se recurrētibus: quos vocat sicut p̄r̄
in thēmate di. Venite. scilicet ad gr̄am meaz
quam vobis liberaliter exhibeo. Tunc
ipse deus det nobis omnib̄ vt perueni-
re tandem possimus ad eternam glo-
riam. Amen.

De diuina charitate in quo ostendit̄
tur q̄suauis et benignus sit deus bene-
dictus ip̄s peccatoribus vt saluentur
que suauitas ad omnes se extēdit et nul-
lum excipit. Sermo. 11.

Venite ad me

oēs q̄ laboratis et onerati estis etc. vbi. s. Leonat̄
antiquus hostis suggere
re eis q̄ p̄ctā p̄stina dei
ponere iā disponūt sentiētes facilitates
voluntatis sue: q̄ benignus deus cum
multa exprobratione atq̄ obiurgatiōe
p̄ctōres ad se redeētes suscipiat. Quod
falsissimū esse cōstat et ab omni veritate
alienū: cū rex ipse et dñs oīm creaturaz
penitētibus sit totus blandus benignus
placabilis: dulcis: suauis: et pius. Quat-
re in p̄nti sermone ad cōfortationē oīm
de sc̄a flāma diuine charitatis q̄ suauis
tas dicta est differem: ostēderes q̄m̄
mēsa sit suauitas dei ad oēs sub triplici
radio illustrante. Eruntq̄ hi tres radii
tres p̄clusiones p̄firmātes h̄c veritatē
sc̄y q̄ deus ex suauitate sua multa facit
vt p̄ctōres saluent: que nō faceret si nō
vellet quātū in ip̄so est saluos fieri oēs.

Primus radius dicitur beneficiorū
communicatio.

Secundus radius dicitur diuturna
supporatio.

Tertius radius dicitur abundās mi-
seratio.

Abidicitur de immensa beneficia
que deus exhibet cunctis peccatoribus
ostendens q̄ quantum in se est vult oēs
saluari. Cap. 11.

Rimus radius quo illustratur ad cognoscendum dei suavitatem erga omnes dei beneficiorum cōicatio. In principio cuius quo abs te o miser homo: si vni cogitasti quod ille sit qui te ardentius ceteris diligit. Respondebis forte quod pater tuus vel mater tua: vel soror tua: et huiusmodi. Sed certe ignoras verum amantem tuum. Deus hic est: de quo dicitur: *Deus de ara spōse. Spōsum habes et ne scis pulcherrimum omnium et faciem eius non videristi. Ipse enim te videt: quod nisi te videret non te diligeret. Noluit adhuc seipsum presentare: sed munera misit aram dedit pignus amoris. hec ille. Verba ista sunt (poteris dicere) de illis qui iusti qui boni scilicet sunt hos deus amat: hos diligit: hos amplectitur vincula charitatis. Peccatores vero quod diligit deus: cum nequeat esse amor: ubi est inimicitia et odium. Scribit namque Augustinus libro de civitate dei. c. lxxv. Dicunt in scripturis inimici dei quod non natura sed vitium eius adversantur imperio: nihil ei nocere valentes: sed sibi inimici sunt resistendi voluntate non potestate ledendi. Et idem scio deum inimicum omnium criminoso. Et de hoc insuper habet Sapientia. ubi dicitur: Abominabilis est deo impietas et impietas eius. et Ecclesiasticus. Altissimus odio habet peccatores. et Judith. v. Deus peccatores odit iniquitatem. et David loquens ad deum dicit psalmus xxx. Odisti omnes observantes vanitatem. Ad hoc respondere possumus ex dictis Bona. in. iij. dist. cxxv. q. ij. quod deus non dicitur creaturam diligere ratione affectionis animi: sed ratione communicationis alicuius boni. Ita quod dilectio dei dicitur potius esse dilectio effectus quam affectionis. Cōicatio autem bonitatis diuine si attendatur quantum ad effectum gratie non se extendit ad peccatores. Sed propter huiusmodi boni subtractionem dicitur illos odire: et sic intelliguntur autoritates preallegate. Sed cōicatio aliorum beneficiorum et bonis et malis eadem est. Quod quod et malos deus diligit: non ut malos: sed sua illis beneficia tribuens:*

ut boni fiant. Sunt autem inter cetera tria beneficia que et bonis et malis tribuntur a deo: scilicet

Primum est creationis.

Secundum est sociationis.

Tertium est gubernationis.

Primum est beneficium creationis. Quisnam estimet quantum bonum est esse in numero creaturarum non quarumcunque: sed rationabilium. Nullo quidem precio emi posset vnus ex oculis: aut aliquid quod ex membris nostris. Multo minus aliqua anime potentia cuiuscunque thesauro precioso poterit comparari. Et quis est qui omnibus dedit animam cuius potentis: et corpus cum sensibus nisi deus? Dedit autem hoc ex mera liberalitate sua. Vnde est quod Lactantius in. ij. li. diuini. in situ. aduersus gentes. dicit: Deus veri patris officio functus est. Ipse corpus effinxit ipse animam quam spiramus infudit: illius est totum quicquid sumus. hec ille. et Bernardus in sermone quodam. Parum tibi videtur homo. Cogita quales te fecit. Nempe huiusmodi corpus egregiam creaturam: huiusmodi animam magis: utpote imagine creatoris insignem rationis participem: beatitudinis eterne capacem. Porro ambo sibi coherere fecit: artificio incomprehensibili sapientia inuestigabili. Nec hoc ante promeruit: qui ante non fuit. Nec spes retributōis fuit: quoniam bonorum nostrorum non indiget. Secundum beneficium dicitur associatio. Magnus quippe hoc est vniuersusque habeat socium angelum. Unde dicit Dionysius super. xvij. c. Matthei. Et ponitur. ij. sen. dist. c. Magna est dignitas animarum ut vnaqueque ab ortu sue natiuitatis in sui perfectionem et custodiam habeat angelum specialiter delegatum. In qua autoritate tria notantur a doctoribus theologicis. Primum notandum huiusmodi Alexan. de ales. in. j. sum. q. xlv. mē. iij. ar. ij. et Archidiaconus super. c. firmissime. de pse. di. iij. quod est duplex natiuitas. scilicet in vtero et ex vtero. Primum est quando anima creatur simul et infunditur corpore

De diuina charitate.

poni. Secunda dō est qñ erit de ventre matris. Angelus autē deputatur hominī a prima natiuitate: licet in ytero non ante. Nec debuit etiam post istā differri. Ratio em̄ fm̄ Boñ. in. ij. di. xj. in declaratione littere: q̄ illa custodia principalis respicit spm̄ q̄ corp⁹. Et ideo non debet specialem angelum ad suam custodiā habere ante q̄ spūs infundat. Non debet etiā differri: quia extūc defendere potest adiuuare. Utrū autem q̄ diu paruulus caret vsu rōnis aliq̄ occultū effectū habeat quantū ad habilitatem ⁊ directionē in bonū: rationem assignare est difficile: sed negare nō est tutū. hec Boñ. ¶ Secundū notandum q̄ angelus nō deserit obstinatū in peccat⁹ vsq; ad mortē. Ratio est fm̄ Boñ. in. ij. distū. xj. ar. ij. q. f. quia prior est bonus angelus ad adiuuandū: q̄ malus ad perdendū. Sed malus angelus hominē nō derelinquit vsq; ad mortē etiam quātūcūq; sanctū: sic et bonus quantūcūq; sceleratū nō dimittit vsq; in finē. ¶ Tertū notandum est q̄ angelus beatus propter custodias hominis non est inferior homine viatore: neq; indignior: cum illud fiat ex dulcedine summi dei: qui hominī ostēdere voluit benignitatē suam: que tanta est vt angelos suos mittat: qui homines habēt adiuuare. De hoc autē auxilio ⁊ angeloz custodia suo loco als dicturi sum⁹. Nunc dō tū tetigisse sufficiat: q̄ deus benedictus ita deputauit angelos ad custodiā iniquoz: sicut ad custodiā bonozum. ¶ Sed hic incidit dubiū non immerito discutiendū. s. vtrū deus magis diligat hominē q̄ angelū: vel e conuerso. Et q̄ magis diligat angelū ostēditur sic. Maior dilector ⁊ minor attenditur fm̄ maiorē ⁊ minorē cōmunicationem diuine liberalitatis: sed de⁹ p vno solo mōtu angeluz glorificauit qd non facit hominib⁹: ergo est eis liberalior q̄ nobis: ergo magis angelos diligit q̄ nos homines. Itē angeli magis diligūt deū q̄ homines p eo q̄ nullam

habent retardationem qua impediuntur ne totaliter possint tēdere in deum ergo si deus magis diligit diligētes se: videt q̄ magis diligit angelos q̄ nos homines. Contra. Dicitur ad Heb. ij. Nusq; angelos apprehēdit: sed semen Abrae. Sed illud fuit potissimū signus dilectionis et familiaritatis diuine q̄ assumeret nostrā naturā creatā in unitate persone sue. Ergo magis videt q̄ dilexerit naturam humanā q̄ angelicā Itē Job. xv. Maiorē charitatē nemo habet ⁊c. Sed deus posuit aīam suam pro hoibus ⁊ non pro angelis: ergo videtur q̄ magis dilexit homines q̄ angelos. Itē illā naturā magis diligit quā in altiori gradu honoris p̄stituit: s. de humanā naturā in vtroq; sexu angelicis spiritibus superposuit. s. xpm̄ ⁊ eius nobilissimam matrē: ergo videt q̄ humanam naturā magis diligit ⁊ magis dilexit q̄ naturā angelicā. Vnic quēstioni Boñ. rōdet in. iij. dist. xxxij. q. iij. dicēs: q̄ cū deus dicatur diligere creaturas effectus: fm̄ q̄ duplex est effectus principalis dei respectu creaturē rōnalis: fm̄ hoc potest dilectio dei maior ⁊ minor dupliciter cōsiderari. Est autē duplex effectus. s. conditionis ⁊ reparatio nis. Si loquamur de dilectōe dei quātū ad affectū conditionis: sic magis dilexit angelos quia meliora cōtulit eis naturalia et magis potētes eos fecit: Si dō loquamur quantū ad affectū reparatiōis: sic magis dilexit hoies q̄ angelos qm̄ angelos deseruit: hoies dō reparauit seu releuauit. Si autē q̄ras q̄ illaz dilectiōnū magis excedat aliqua tunc respondendū est: q̄ est loqui de excessu dilectionis fm̄ statū presentem: ⁊ fm̄ statum finalem. Scdm̄ statum presentem magis dilexit angelos q̄ homines. Scdm̄ statū finalis gratie in quo erit reparatio cōsummata: videtur rationabiliter posse dici: q̄ magis diligit homines. De pluribus em̄ habebit homo in paradiso: vñ gratis ⁊ deuot⁹ cū stat deo q̄ angelicus ordo. Tum p̄pter

beneficiū creationis: tum ppter benefi-
cium incarnationis. Et sic p̄ ad obie-
cta respōso. Nā prime rationes conclu-
dūt h̄m effectū cōditionis: alie h̄m effe-
ctū reparationis habito respectu ad fi-
nalē statū. **Dec. Bon.** Dicitū est satis de
dilectione hoīs et angeli reparatione.
Nos nō a deo singulariter dilectos ho-
mines cognouim⁹: q̄bus angelicos spi-
ritus dignat⁹ est sociare: a quoz societa-
te alieni nō sunt infideles: nō indei: nō
heretici: nō deniq; mali xp̄iani. **O** su-
perna dei pietas cur hoc facis. **Lur** an-
gelos ad custodiā non tm̄ amicorū: sed
etiam inimicorū tuoz deputas. **Profe-**
cto nō ob aliā causam: nisi vt tua a cun-
ctis noscatur suauitas: qua etiā pecca-
tores ad tuā enocas charitatē. **Quis** nā
est qui oēs homines gubernat: oēs alit:
omnesq; pascit. **Ille** p̄culdubio de quo
dicit in ps̄. xliij. et decret. di. viij. c. quo
nre. et c̄ de deci. in. c. tua nobis. **Dñi**
est terra et plenitudo eius: orbis terraz
et vniuersū qui habitāt in eo. **Ipsi** nāq;
sunt omnia celū et terra mare et oia ele-
menta: luna: sol: stelle: arbores: plante:
et cuncta que sunt in mūdo: a q̄b; bñfi-
ciū suscipiunt ingrati pctōres. **En** **Du**
go de arra sponse ait: **Respice** vniuersū
suum mundū istū et considera si aliqd in
eo sit quod tibi non seruiat. **Omnis** na-
tura ad hunc finē dirigit cursum suū.
vt obsequijs tuis famuletur et vtilitati
deseruiat tuisq; oblectamentis pariter
et necessitatibus h̄m affluentiam inde-
ficientem occurrat. **Doc** celum: hoc ma-
re: hoc aer: cum his que sunt in eis vni-
uersis explere non cessat. **Dec** ille. **Uis**
deamus ergo q̄ multis quātis ac qui-
bus bonus deus omnia illa largitur.
Propterea **Matth.** v. dicitur: **Pluit**
super iustos et iniustos: et solē suū ori-
facit super bonos et malos.

Qualiter deus ex abundantia pieta-
re sua non statim punit peccatores:
sed eos expectat longo tempore solum
vt conuertantur.

Capitulum. ij.

Ecūdus radius quo illustra-
mur ad cognoscēdā dei sua-
uitatē d̄: diuturna supporta-
tio. **Nullus** quidē est tā insa-
ne mentis qui nō cognoscat
luce clarissima peccatū summe displice-
re deo. **Ob** qd statim mortali pctō ppe-
trato meretur peccator: eternas penas
subire. **Certissimum** est autē qd de⁹ in tā
seue punitionis executione potentiam
habet et facultatē: cui nemo resistere po-
test et tm̄ tolerat patiēter: nō vnū tm̄: s; **plures**: et q̄innūeros peccatores nefan-
dissimis spurcissimis horridisq; pctis
fedatos: de q̄bus d̄: **Eccl.** s. **Stultorū**
infinīt⁹ est numerus. **Quot** nāq; sunt
in hac vita erūnosa h̄mōi in stulticia la-
borantes idolatre: heretici: scismatici:
excōicati: pditores: sacrilegi: seditiosi:
detractores: susurratores: bilingues:
falsarij: periuri: deceptores: mendaces:
vsurarij: sortilegi: malefici: incātatores
elati: superbi: inanis gl̄ie cupidi: hypo-
crite: irosi: gulosi: blasphemie lufores:
fornicatores: adulteri: sodomite: tyrāni
dñi et crudeles: p̄prietarij religiosi non
officiātes: clerici: sigilli p̄nie fractores:
simoniaci dei tēpla ingredientes et ha-
bitantes irreuerēter: aduocati et p̄cura-
tores sine veritate et sine iusticia: semel
in anno non cōfidentes et cōicātes com-
munionē in peccato mortali suscipien-
tes: et alijs plurib; vitijs obnoxij: quos
expectauit de⁹ et tolerat patiēter quos-
dam ad vnū annū: quosdam ad duos:
quosdā ad vltimū vite sue: **Lur** nō peri-
clitant subito tot pctōres q̄ merent v̄i-
ui descēdere ad infernū: **Lur** nō aperit
terra et deglutit eos: **Lur** tanto tpe vt
prediximus primo radio diuinis bene-
ficijs perfuunt. **O** supercella latitudo
diuine charitatis: **O** pelagus infinitū
diuini amoris. **Exaltant** impij et supbi
mortales cōtra deum: et ipse nō statim
p̄nuat illos salute ppter affluētissimā
charitatem suam. **En** **Sap.** xj. d̄: **Adi-**
fereris omnium dñe: quia oia potes: et
dissimulas pctā hoīs ppter penitentiā.

De diuina charitate.

Et. ij. *pef. iij. c.* Deus patietur agit propter nos: nolens aliquem perire: sed oēs ad penitentiam reuerti. Peccatores autē nō coniunguntur ex diuina expectatione sed potius malicia ppria obdurant in mēte. Vt apłs Rom. ij. c. ait: An ignoras q: benignitas dei ad penitentiam te adduxit. Tu autē fm duriciā tuā & impetēs cor thesaurizas tibi irā in die ire & reuelationis iusti iudicij dei. Si qdē si esset aliq: potēs qui in potestate sua haberet filij sui interfectore: nōne benignus esset si eū viuere pmitteret. Igitur a simili: peccando nosmetipsos qui sumus filij dei interficimus spirituali: et tñ deus sinit nos viuere vita tēporali: & etiam vita spūali per quā nos filij dei sumus. Qd nō peccantes nos interficimus pbaf. Sap. xvj. Homo p maliciā occidit animā suā in se. Peccando etiā filiā dei iesum xpm qui in nobis est interficimus. Un̄ Heb. vj. Rursus crucifigentes sibimetipsis filios dei. Et glo. sup Mat. Vere ois hō malus quantum ad voluntatem suam: et manus mittit in deum et occidit eum.

De abundantia diuine misericordie: q̄ tanta est vt peccata omnia et superet & antecedit. Capitulum. iij.

Ertius radius quo illustratur ad cognoscendum dei suauitatem dicitur abundans misericordia. Multa quippe est misericordia dei peccatoribus ad se conuertentibus exhibita. Sed quod dices hoc potest esse verum: cum Damascenus dicat lib. ij. c. xij. misericordia est tristitia in alienis malis. sed in deo nulla est tristitia: ergo nec misericordia. Ad quod respondet secundum Ricardum in. iij. dist. xlvj. ar. ij. q. i. qd hic misericordia importat duo. Unum tanquam essentialiter: aliud tanquam accidentaliter. Primum est proprietas voluntatis ad subueniendum miseris in qua est totum virtutis misericordie essentialiter. Secundum vero est passio tristitie: que oritur in appetitu sensitivo ex cognitione miserie alterius. Quantum ad secundum non est in deo misericordia: sed quantum ad primum

est summe misericors: ita quod misericordia est in eo secundum effectum: et non secundum passionem defectum. Concordat his Bonaventura et Scotus. xlvj. di. iij. et Alex. in. iij. summe. et Tho. s. parte. q. xvj. ar. iij. Vt est quod Anselmus in monologion loquens ad deum ait: Misericors es: quia miseros saluas: peccatoribus parcis. Misericors non est: quia nulla miserie compassione afficeris. Quanta autem sit latitudo huius diuine misericordie: patet in sacra scriptura decreto iugis sententiarum. Et primo sapiens Ecclesi. xviij. c. ait: Magna misericordia domini: et propitiatio illis conuertentibus ad se. Quis adiciet enarrare misericordias dei. Ecclesi. xviij. Letetur anima vestra in misericordia eius. Ibidem. ii. ca. Tu autem deus noster suauis et verus es: et in misericordia disponens omnia. Sap. xv. Exo. xxxij. Dominator domine deus misericors et clemens patietur multe misericordias et clemens patietur multe misericordias et clemens patietur multe misericordias. Et primo sapiens Ecclesi. xviij. c. ait: Magna misericordia domini: et propitiatio illis conuertentibus ad se. Quis adiciet enarrare misericordias dei. Ecclesi. xviij. Letetur anima vestra in misericordia eius. Ibidem. ii. ca. Tu autem deus noster suauis et verus es: et in misericordia disponens omnia. Sap. xv. Exo. xxxij. Dominator domine deus misericors et clemens patietur multe misericordias et clemens patietur multe misericordias et clemens patietur multe misericordias. Et primo sapiens Ecclesi. xviij. c. ait: Magna misericordia domini: et propitiatio illis conuertentibus ad se. Quis adiciet enarrare misericordias dei. Ecclesi. xviij. Letetur anima vestra in misericordia eius. Ibidem. ii. ca. Tu autem deus noster suauis et verus es: et in misericordia disponens omnia. Sap. xv. Exo. xxxij. Dominator domine deus misericors et clemens patietur multe misericordias et clemens patietur multe misericordias et clemens patietur multe misericordias.

dominus. et. c. si agam. et. c. q̄briem.
 c. xij. q. iij. c. vniuersiqz. 7. c. in cōmū
 tabilis. Nouit deus mutare sententiā:
 si tu uoueris mutare p̄positū. i. emēda
 re delictū. Quid faciāt ergo peccatores
 cur nō ad deū reuertant q̄n tāta miā
 peccatores ip̄os suscipiente inueniūt:
 In d̄t. c. iij. Breg. in homel. Qui stare cō
 tēp̄t saltē post lapsum surgat. Reuer
 tētes nos dñs clementer amplectit: qz
 peccatorū vita esse indigna iam nō pōt
 que fletibus saluatur. hec ille. Et de pe
 ni. di. f. c. in actione. 7. p̄ psalmistā ps. l.
 Cor. cōrētū 7 humiliatū deū nō despi
 ciet. et p̄ Ezech. xvij. c. dñs dicit: Nolo
 mortē peccatoris: s̄yt p̄uertat 7 uiuat.
 Reuertimini et uiuite. Paulusqz ad
 Ep̄. ij. dicit: Deus diues est i miā. Et
 iterū. ij. Cor. f. B̄ndictus deus et pater
 dñi nostri iesu xp̄i pater misericordiaz.
 Que oia considerans deuot? Bern. sup
 cantica sermone. xxi. ait: Oino p̄pter
 mansuetudinē que de te predicat cur
 remus post te dñe iesu: audietes q̄ nō
 spernas pauperē: peccatorē non hores
 is. Non horuisti cōfidētē latronē: nō
 iachymātē peccatricē: nō chananeam
 supplicante: nō deprehensam in adulte
 rio: nō sedentē in theloneo: nō suppli
 centē publicanū: nō negatē discipulū:
 non persecutorē discipulorū: non ip̄os
 crucifixoos tuos. hec ille. Nihil ergo i
 deo austerū: nihil terribile est ad se ve
 niētē peccatoribus. Ideo clamat: Veni
 te ad me operātes iniquitatē. Veni
 te ad me flumen indeficiens ois chari
 tatis. Ad me qui uos creauit. Ad me qui
 uobis contuli tanta beneficia. Ad me
 qui multis annis uos expecto. Ad me
 qui dulcissime uos inuito. Ad me qui
 uos benigne suscipio. Ad me qui uobis
 indulgeo. Ad me uestrum creatorem: q̄
 paratus sum dare uobis felicitatem re
 gni celorum: quam nobis concedere di
 gnetur qui est benedictus in secula se
 culorum. Amen.
 ¶ De diuina charitate: in qua declara
 tur quare deus benedictus 7 gloriosus

multa peccata 7 omnia cuiuscūqz gra
 uitatis remittit uere penitētibz ad se
 redeuntibus. Sermo. iij.

Venite ad me

oēs qui laboratis 7 one
 rati estis. Iterū ubi. s.
 Et si quodcūqz peccatū
 mortale qz contra deum
 cū sit infinitū bonū: malū infinitū me
 rito dici possit: uerū tamen vnus altero
 grauius esse respectu alicuius circūstā
 tie: nullus sane mētis ambigit: imo et
 pleriqz peccatores lz alios penitētes ui
 deant: tñ se illis graui⁹ errare rōne co
 gnoscūt: rōeqz iudicat. Ob qd̄ i dubiū
 uenit. Si diuina charitas ad oē pecca
 ti genus 7 ad quoscūqz pctōres se extē
 dat. Qd̄ qdē saluator noster soluit i uer
 bis p̄missis: cū dicit: Venite ad me oēs
 scilz pctōres. In q̄bus uerbis tertia s̄ā
 ma diuine charitatē exprimitur: de qua
 in presenti dicendum est sub triplici cō
 clusione: uidelz

- Prima uocat uolitiōis.
- Secda uocat remissiōis.
- Tertiay uocat dānatiōis.

¶ Deus suauis est omnibus: et qua
 liter intelligitur illud dictum apostolic:
 q̄ uult omnes saluos fieri: cum tñ non
 omnes saluentur. Caplm. f.

Prima conclusio dicitur uoliti
 nis. In qua scire debem⁹ q̄
 deus gratiofus quātū in ip̄
 so est uult oēs saluos fieri.
 Iuxta illud ps. cxliij. Suauis dñs vni
 uersis 7 miseratiōes eius sup oia opa
 eius. Ap̄l's autem. f. ad Timoth. ij. lo
 quēs de liberalissima uoluntate dei di
 cit: Oēs homies uult saluos fieri: et ad
 agnitionem ueritatis uenire. Sed non
 immerito dubiū oritur: quia cum non
 omnes saluentur: uidetur q̄ uoluntas
 dei nō sit efficax: uel dictus apostoli est
 minus uerum. Ad quod declarandum
 dicit doctor seraphicus Bonauentura
 in. f. dist. xlvj. q. f. 7 Nicolaus de lyra su
 per hoc passu q̄ dictus apostoli tribus